

σιά, τὸ Ἀστέρι, ἡ Νταοῦ Πεντέλη, ὁ Ἀη-Μελέτης, καὶ τόσα ἄλλα πού διαλύθηκαν καὶ καταστράφηκαν. Ποιὸ νὰ τὰ κοιτάξει τὰ κακόμοιρα !

Τώρα σ' αὐτὰ ἅμα προσθέσουμε καὶ χίλια νέα θὰ βγάλουμε ἕνα ἄθροισμα πού τρομάζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ! Ἀλλοίμονο τοὺς κακόμοιρα ἔργα τῶν προγόνων μας. Ἄν ὁμοῦ εἶχαν κόπον συναισθήσεως ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια πού θὰ πάρουν ἀπὸ τὶς μονὲς θὰ μποροῦσαν νὰ διαθέσουν κάμποσες χιλιάδες γιὰ νὰ κάμουν ἕνα καλλιτεχνικὸ - βυζαντινὸ Συνεργεῖο καὶ νὰ μαζέψουν ἢ ν' ἀποτοιχίσουν τὶς καλύτερες εἰκόνες καὶ νὰ κάμουν ἕνα Μουσεῖο πρώτης τάξεως καὶ μεγάλης ἀξίας. Ἀλλὰ ποιὸς νὰ τὰ σκεφθεῖ ; Κι' ἔτσι σιγά-σιγά χάνονται καὶ καταστρέφονται καὶ μένουν τὰ ἐρεῖπια γιὰ νὰ κράζουν τὰ πουλιὰ καὶ νὰ φωλιάζουν οἱ κουκουδάγιες καὶ οἱ νυχτερίδες καὶ νὰ πετοῦν γύρω τὰ πνεύματα τοῦ ὀλέθρου καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς ὀραίας βυζαντινῆς μας τέχνης !...

Δρ. Ν. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Υ. Γ.— Ἄν θέλεις νὰ μάθεις λεπτομέρειες γιὰ τὴν καταστροφὴν, διάβασε τὸ περιοδικὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτη ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Κῆρυξ», πού ἔγραψα σὲ δέκα πέντε τεύχη συνέχεια γιὰ τὴ φθορὰ αὐτῆ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΛΟΓΙΟ

Ὅταν κανεῖς, Γρηγόριε, πάρη τὸν «Κακὸ δρόμο»
μόνο στὴν ἄκρη ὅταν βγῆ κιντᾶζει μπρὸς μὲ τρόμο.
Κι' ἀφοῦ ἐσὺ τὸ ἔργο σου ἀξιο γιὰ φῶς τὸ κρίνεις,
γιατί, Γρηγόρη, ἔπειτα, «Πετριῆς στὸν Ἥλιο» ρίχνεις;

Σ ΕΝΑ ΚΕΝΤΡΟ

Ἄντρας μὲ κάποια φίλη του, γυναίκα μ' ἄντρα ξένον
ὄλο σχεδὸν τὸ πλήρωμα εἶναι τῶν Ἠνωμένων.
Κι' ἀπ' τὰ ζευγάρια πού ἐκεῖ εἶν' πάντα μαζωμένα
ἀληθινὰ Βουστᾶσια γινῆκαν Ἠνωμένα.

STASP

ΣΤΟΝ ΤΑΣΣΟ

Μ' ἕνα σου γράμμα στὸ «Νουμά» μᾶς δείχνεις τὸ Δεσπότη
πού προσεφκίεται στὸ Θεὸ, μὰ καὶ στὸ «φαγοπότι» !
Κι' ἐχτίπησες ἀλύπητα τὰ γένεια καὶ τὸ ἄσσο...
...Σὰ διάβασα τὸ γράμμα σου φώναξα «μπράβο Τάσσο» !

ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

Ζ Ω Η

Ἄπάνω στὴν Ἀκρόπολι δὲ βγῆκα
προσκυνητῆς· δὲν ἔκλινα τὸ γόνα'
ἔμνο νὰ ψάλω· δὲν εὐρῆκα
στὸ Ἐρεχθεῖο καὶ στὸν Παρθενῶνα.

Ἐνα τσομπάνικο τραγοῦδι
ἐβγῆκα μὴν ἀγγὴ νὰ τραγουδήσω
κ' ἔκοψα ἕνα ὀλόδροσο λουλοῦδι
φεύγοντας, τὸ ἐν' αὐτῆ μου νὰ στολίσω.

Χανᾶ.

Π. ΠΙΚΡΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΒΑΕΙ Η ΓΛΩΣΣΑ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ μίλησε στὴν Ἑταιρία τῶν φίλων τοῦ Λαοῦ, ὁ πασίγνωστος Φωκίανος Πανᾶς γιὰ τὴ γλώσσα, πού γι' αὐτὴ θὰ γλωσσολογήμαστε, ποιὸς ξέει πόσα χρόνια ἀκόμα, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ συνεννοηθοῦμε. Ἡ σάλα εἶταν γεμάτη ἀπὸ καθίσματα καὶ ἀπὸ λίγους ἀκροατές. Ὁ Πανᾶς ἀνέβηκε στὸ βῆμα περὶφρανα, ἀνασῆωσε μὲ τὰ δύο του χέρια τὰ περὶ σγουρὰ μαλλίῳ του, σὴ κατὴ λιοτταριῶ ἀγριεμένου, ἔριξε μὴν ματιὰ ἀπὸ τοῦ στίς καρέκλες καὶ στὸ ἀκροατήριό του καὶ ἀρχισε νὰ βουζᾶται. Γιὰ βάση στὴν ὁμιλία του εἶχε τὰ περιεργὰ προλεγόμενα στ' «Ἀπαντᾶ» του, ἐκδοσὴ Μαρσαλῆ καὶ τ' ἀνέπτυξε τῶρα πλατύτερα, πού μέσα σ' αὐτὴ περιγράφεται μὴ ἀπολαυστικὴ ἀλληγορικὴ Τιτανομαχία ἢ Ὀμηρικὴ πάλη ἀναμεταξύ δημοτικιστῶν καὶ καθαρνοουσιάνων μὲ ἀσπίδες καὶ κονιάρια, πού σ' αὐτῆ οἱ κορυφές τῶν Μαλλιαρῶν, Ψυγῆρες, Παλαμάδες κλπ. πέφτουνε κάτω νεκροὶ καὶ ἀπ' ἐπάνω πατοῦν σὴν στήθη τὸ πόδι των οἱ Βλάχηδες, οἱ Ραγκαβῆδες, οἱ Μεστριωτίδες κλπ. χωρὶς νὰ λείπει ἀπ' τὴ μέση αὐὰ δύο αὐτὰ ἀντίμαχα στρατόπεδα καὶ ὁ συμβιβαστικὸς καὶ εἰρηνοποιὸς Ξενοπούλος ! Τέλος κατάνησε ὁ ὁμιλητῆς νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ἄρματα κἀλλη τῆς δημοτικῆς, πού τὰ παραδέχεται ὁμοῦ μόνο στὴν ποίησι, καὶ τὸ «νοῦμον κοινόν» ἔμεινε κατενδουσιασμένο.

Νὰ, πρὸς τιμὴν του, καὶ τὸ σχετικὸν ἐπίγραμμα :

Γεῖά σου, Πανᾶ Ὀλύμπιε, πού ἀσπάρεις καὶ βρόντης
καὶ τοῖς ἀπίστοις μαλλιαροῖς, σὰ Δίας κατεπύριτος.

ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ

ΚΑΛΟΥΜΕΝ

Κατάμαυροι περνοῦν καιροὶ καὶ χρόνοι.
Κυβερονοῦνε τὸν κόσμον, ποιοὶ δαίμονοι ;
Πατέρες, τᾶνθος τῆς ζωῆς, ἡ νίστη,
Ἐνὸς «καλοῦμεν...» σελῶνα ἢ ἀνθρωπότη,

Στὴ μαῦρ' ἀνάβει τῆς σφαγῆς μανία,
Κι' ἐνὼ μανιάζει ἡ ἀδερφοχτονία,
Κι' ὁ χάρος χῶρες καὶ χωρῶν ἐρημώνει,
Μακρὰ γλεντοκοποῦν οἱ δολοφόνοι.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ

Ὁ γυμναστής : Τοὺς πῖλο υς ἀποθέσατε !

Ἐπειτα διατάσσει «εὐκνήσατε», μὰ ξεχνᾶει νὰ πῆ
στοὺς μαθητῆς νὰ πάοιουν πρωτῆτητα τὰ καπέλλα
τοὺς πού τὰ εἶχανε βάλει χάμω στὴ γῆς. Καὶ οἱ μαθη-
ταὶ φωνάζουν :

— Τὰ καπέλλα αα, κύριε γυμναστά !

Κατόπι διατάσσει πῶς στάθηκε δυνατό τὰ ἄγαστάσια
νὰ καταδικάζουνε τοὺς πολῖτες σὲ μὴ γλώσσα τοῦ δὲν τὴν
καταλαβαίνοντες οἱ καταδικασμένοι, πού δὲν τὴν καταλα-
βαίνουνε μῆτε ὄλοι οἱ κοπιᾶδες.

Ἄν ἐπίλοιποι σήμερον στὸν κόσμον γλωσσολόγος, δὲν ἔπι-
νει σοφὸς μὲ κάποιαν ἀξία πού νὰ υποθέσει, μὰ πῶν μῆτε
κάνει νὰ τὸν περῆσι ἀπὸ τὸ νοῦ νῆποδείξει πῶς ἡ καθάρι-
σασα δὲν εἶ-αν γλώσσα κλημένη ἀπὸ τὴ θειοῖα ἀκατά-
νιστη γλώσσα, γλώσσα μὲ γίλιε κομμουνιστικὸς πού κομμουνι-
τικὴ δὲν ἔχει, ἀνακατομένη γλώσσα μ' ἕνα σοφὸ ἀντίθε-
τους τύπου καὶ ἀντίθετες λέξεις, καὶ πῶς ἡ δημοτικὴ μὰς
δὲν εἶναι ἡ ἀλάθευτη συνέχεια τῆς ἀρχαίας

ΨΥΧΑΡΗΣ